

Вандруем з Нінай Рыбік

...Знаходзячыся неяк у Нясвіжы, купіла ў тамтэйшай сувенірай краме (вельмі багатай, дарчы, дзе не толькі магніцік-паштоўкі-кубік, а некалькі дзсяткаў найменняў разнастайнай, цікавай і, што не менш важна, практычна-карыснай прадукцыі з выявамі Нясвіжа і яго ўла-

дальнікаў) шыкоўны штодзённік з манарамай Радзівілаў. А потым, калі разглядала на яго старонках помнікі гісторыі і архітэктуры, многія з якіх — але яшчэ далёка не ўсе! — бачыла на свае вочы, прыйшла думка занатоўваць у ім свае уражанні, эмоцыі, асацыяцыі, думкі і адчуванні, што ўзнікаюць падчас падарожжаў.

Прыносяся: падарожнічаць я люблю і ў гэтым сэнсе «уседняна». Куды выпадае адправіцца: у экскурсію па раёне, па валасці ці па Беларусі, у блізкае ці далёкае замежжа — туды і еду, з радасцю і прадчуваннем новых уражанняў і пацужыяў. Ведаў, вядома, таксама — але веды ў гэтым сэнсе не галоўнае: люблю інфармацыю сёння лёгка адшукаць з дапамогай усюдыйснага інтэрнэту. А вось эмоцыі — іх у інтэрнэце не знойдзеш.

Вось я і вырашыла: чаму б не падзяліцца сваімі падарожнымі нататкамі з чытачамі? Калі яны былі там, дзе я, цікава будзе ўзадаць і «ўзада-ніць» свае ўражанні, пагадзіцца ці паспрачацца. Калі не — можа, у некага таксама ўзнікне жаданне адправіцца ў вандроўку. Ну, а калі не выпадае — то хоць з чужых слоў даведацца пра цікавыя мясціны і людзей... Ну дык што, паехалі?

Не вярта шукаць у гэтых нататках пераказвання шматлікіх гістарычных звестак пра Нясвіж і яго гаспадароў, уплывовых магнатаў Радзівілаў, якія на працягу стагоддзяў стваралі гісторыю на землях сённяшняй Беларусі і не толькі — па гэта, калі ласка, да больш дакладных і дасведчаных крыніц, якіх цяпер больш чым дастаткова. Я ж, як ні сорамна ў гэтым прызнавацца, увесь час блыталася з гэтымі шматлікімі Мікалаямі Радзівіламі, якія былі ў кожным пакаленні. Добра яшчэ, што мянушкі свае мелі, дык можна неяк адрозніць Мікалая Чорнага ад Рудога і Сіроткі... Толькі мянушкі ды справы нясвіжскіх магнатаў, якія засталіся ў гісторыі, і дапамагаюць запомніць, хто ёсць хто...

Упершыню я трапіла ў Нясвіж летам 2004-га. Па тэлебачанні тады рэкламавалі нейкае свята, што павінна было там адбыцца — з рыцарскімі баімі, спаборніцтвамі луннікаў і іншай «сярэднявечнай» атрыбутыкай, якая цяпер прысутнічае практычна на ўсіх больш-менш значных фестывалях, а тады яшчэ толькі ўваходзіла «у моду». І мы, «група таварышэў», вырашылі паехаць — Нясвіж паглядзець і ў сваяе прыняць удзел...

Адразу выкажу сваё перакананне, якое ўпершыню ўзнікла тады ў Нясвіжы і затым неаднаразова пацверджалася падчас іншых вандровак: калі вы сапраўды хочаце пабачыць нейкі горад ці вёску, нешта пра яго даведацца — не едзьце туды падчас вялікіх свят! Вядома, калі мэта вашай вандроўкі — паштурхацца ў натуле разваж, «на іншых паглядзець і сябе паказаць», пафатаграфавання з рыцарамі і іх коньмі, пакаштаваць попкорн і цукровую вату і набыць магніцік ці свістулька на памяць — значыць, вам туды дарога. Але, паверце, дзеля гэтага зусім не абавязкова ехаць за некалькі соцень кіламетраў — гэтакі ж «джэнтльменскі набор» раней ці пазней прыдзе калі не непасрэдна ў ваш горад ці вёску, то прынамсі куды бліжэй...

Фестывалі

ТОЛЬКІ ЖЫЦЦЁ

Няма мастацтва без жыцця — сцвярджае «ТэАрт» Фестываль, які доўжыўся амаль месяц, пакінуў думкі. Спектаклі ўжо прайшлі, але шлейф застаўся, і яшчэ доўга тыя, хто іх глядзеў, будуць спрачацца адзін з адным і разважаць пра тое, што мастацтва бывае дзейсным.

16 пастановак з 8 краін, якія прыезджалі да нас, былі вельмі рознымі. Гэта была спроба ўвесці беларускага глядача ў эстэтыку і тэмы сучаснага еўрапейскага тэатра. Гэта была спроба прымусіць думаць пра тое, у чым каштоўнасць жыцця. Гэта была і спроба парывацца з іншымі нашай айчыны тэатра: у якім бок развіваецца ён, у чым дапамаглі пастаноўкі творца маладых беларускіх аўтараў (пра якіх мы пісалі раней).

Галоўнае, што аб'ядноўвала ўсе пастаноўкі — гэта зварот да чалавека. Жаданне пагаварыць з ім пра чалавечнае. І рабіць гэта можна як праз класічную драматургію, напрыклад, Бертольда Брэхта (маю на ўвазе спектакль «Добры чалавек з Сезуана» Маскоўскага драматычнага тэатра імя Пушкіна), ці ў сучаснай інтэрпрэтацыі нейкіх вечных тэм (як у папаяка Кшыштафа Варлікоўскага), ці наогул нават сучаснымі спосабамі, што прапануе дакументальны тэатр, калі рэальныя людзі са сценаў распавядаюць рэальныя гісторыі (нямецкі спектакль «Праба грунты ў Казахстане»). Тэатры розных формаў, жанраў. Спектаклі кароткія і не (некаторыя пастаноўкі былі разлічаны на 6 гадзін, як расійская «Shoot/Get Treasure/Repeat»). Пастаноўкі тонкія, але вельмі шчыльнявыя, якія складаюць аднесці выключна да тэатра — французскі спектакль «Шэпт сцен» запомніцца не толькі іграй уначкі Чарлі Чапліна Аруэллі Цьерэ, але і высакласным ілюзіянам, дзе сцены і рэчы сапраўды ажывялі, а героі танцавалі ў паветры. У фінале форуму быў паказаны «Лір» ад тэатра «Прытулак каме-дьянта» з Санкт-Пецярбурга. Пастаноўка, якая выклікала шквал эмоцый, паказала караля Ліра ў жаночым выкананні. Але не проста ў жаночым — дзеянне да таго ж перанесена ў Маскву сярэдзіны мінулага стагоддзя. Калі жанчынам прыходзілася станавіцца мужчынамі, а мужчыны часта ператвараліся ў баб. Адсюль і «Лір» такі рэжысёрскі, а тэатральны і іх дзеянні — пазнавальныя.

Насычаная праграма карысталася ўвагай. Арганізатары называюць лічбу ў 5 тысяч глядачоў, якія наведалі спектаклі падчас форуму. Уночы таго вара, лічачы ў Цэнтры візуальных і выканальніцкіх мастацтваў «Арт Карпартэйшн» і ў Белгаспрамбанку, які падтрымлівае фестываль ад пачатку, і ў «Газпром трансгаз Беларусь», які далучыўся сёлета. Можна, таму і праграма атрымалася ударнай. Моцнай. Разнастайнай. Такой, каб надоўга запаміналася — і глядачам, і самім арганізатарам.

Намеснік генеральнага дырэктара «Газпром трансгаз Беларусь» Міхаіл Пучыла прызнаў:

- Спектаклі, якія прайшлі ў рамках «ТэАрта», не толькі выклікалі мурашак на скуры, але і літаральна забралі да касцей...
- У кожнага, хто сачыў за праграмай, напэўна, быў «свой» спектакль, які перавярнуў душу. Пра адзін з іх — «(А)палонію» — гаворка асобна.

Ларыса ЦІМОШЫК

«Калі вы сапраўды хочаце пабачыць нейкі горад ці вёску, нешта пра яго даведацца — не едзьце туды падчас вялікіх свят!»

дзеля знаёмства з якім мы, уласна кажучы, і ехалі, удалося паглядзець толькі здэлк... І жаданне, амаль што ўпэўненасць: трэба ў Нясвіж прыехаць яшчэ! І не адной. Бо свае асабістыя ўражанні, нават самыя яркія, мне здаюцца нашмат слабейшымі, чым раздзеленыя з сябрамі і знаёмымі...

Як вядома, галоўнае рухаючая сіла любой справы — жаданне зрабіць яе, і калі яно вялікае, то перад ім скараюцца ўсе перашкоды і «няўязкі». Нездарма ж кажуць, што жаданне — гэта тысяча магчымасцяў, а нежаданне — тысяча прычын...

Неўзабаве мы арганізавалі калектыўную «экскурсійную вылазку» ў Нясвіж.

Ведаю, што ёсць турысты — і іх нямала! — якія аддаюць перавагу неарганізаваным экскурсіям: маўляў, тое, што раскажа экскурсавод, можна пачытаць у кнізе ці ў тым жа інтэрнэце, да таго ж такі расповед — гэта толькі яго асабістыя веды, перакананні і г.д., якія ён навазвае турыстам, а хочацца мець і асабісты погляд. Паважам гэты пункт гледжання. Але ўсё ж лічу за лепшае, каб нехта разумны і дасведчаны раскажа пра незнаёмыя мясціны. Бо неаднаразова здаралася, што з-за адсутнасці талкавага экскурсавода ўражанні ад падарожжа аказваліся няпоўнымі, «замазанымі», а нешта — магчыма, самае важнае! — увогуле праходзіла міма.

...НЕ ПАМЕРЦІ 3-ЗА ЖОРСТКАСЦІ ІНШЫХ

Такія словы ёсць у малітвах, якія чытаюцца штодня. Але бывае, што паход у тэатр па ўздзеянні на душу можа быць падобны да малітвы. Тэатр можа дакрычыцца да глыбіні сэрца, спаткаць перавярнуць, а потым паставіць усё на свае месцы. Як «(А)палонія» Кшыштафа Варлікоўскага.

... Сціснула сэрца. Не хоча стукца. Угаворваю: давай! Ну!.. Яшчэ трэба пратрымацца, яшчэ трошкі. Яшчэ трэба выканаць нейкае сваё галоўнае абяцанне перад жыццём. У кожнага — сваё. Наканаванне. Жывеш, жывеш і думаеш, што нічога асаблівага: будзённасць, турботы — пакуль на разуме, што і нават у тым, што звычайна, правіць баль і напэўнае усё сэнсам адна, нават маленькай, іскрынка. Любоў. Грэе. Радуе. А калі не грэе і не радуе, то усё адно, толькі яна робіць чалавека жывым. Гэта балочка-адчувальная-крыкліва-жыццёвае бярэ верх і кіруе ўсімі ўчынкамі, што забываеш пра сябе. Ёсць толькі яно. І тады не страшна жыць дзеля іншых і паміраць за іх.

Не ведаю, якіх рэлігійных поглядаў прытрымліваецца польскі рэжысёр Кшыштаф Варлікоўскі. Але яго спектакль «(А)палонія», паказаны ў Мінску ў рамках фестывалю «ТэАрт», мог утварыць шок, падобны да таго, калі грэшны чалавек толькі пачынае спасціжаць 10 заповедзяў: і так нельга з людзьмі, і гэтак немагчыма, і гэтак дрэнна, а за гэта вечныя пакуты... Але Біблійскія заповедзі сфармуляваныя некалькі тысяч гадоў таму назад, Але і папярэднія цывілізацыі таксама шукалі адказы на тое, што ёсць добра і дрэнна ў адносінах паміж людзьмі, што разбурае чалавечую душу. І менавіта для сучаснага чалавека з яго тэхналагіямі і зручнасцямі пастаўлены гэты спектакль: праз камфортнасці і сімвалы цывілізацыйнасці нам імкнучыя паказаць штурхнасць усяго таго, на што мы мяняем чалавечы пачатак у сабе. Свет рушыць далей, мяняецца форма. А ў чалавеку — усё тая ж барацьба, што і тысячгадоў таму.

Заснаваны на героях і тэмах яшчэ старажытнагрэчаскіх трагедый, спектакль паказвае: усё іх тыпажы на месцы. Усе дажылі да нашага часу. Мала таго, грэх умацаваўся, павялічыўся ў дзсяткі разоў, ён змяніў сутнасць чалавека, і хоча пайсці далей — знішчыць тое, што яшчэ трымае гэты свет: любоў. Хоць і тут робіцца спробы ўсё перавярнуць, падмяніўшы любоў, гаювую да ахвярвання, любоўю, якая існуе дзеля свайго задавальнення.

Спектакль складаны: нават дзеянні адбываюцца адразу ў розных частках сцэнічнай прасторы, а яшчэ ж трэба паспець сачыць за відамі на сцэне. Але пра жорсткае нельга гаварыць проста. Таму і гаворыцца жорстка — у гэтым сэнсе спектакль правакацыйны.

Пра такую з'яву, як любоў паміж людзьмі, Варлікоўскі разважае праз яе антыпод — нелюбоў. І даследуе, адкуль і якая бярэцца. Пра тое, як нелюбоў можа прычыніць боль і нават забіваць — ці то асобнага чалавека, ці то групы людзей і нават народы.

Распатаганая любоў жанчыны ператвараецца ў боль-крыўду, з якой немагчыма жыць. Пра гэта можна толькі крычаць: у голас, і яшчэ гучней — у мікрафон, каб пачулі ўсе і спалохаліся: гэта зланыства, усё адно што забіць чалавека. Пра гэта можна крычаць — каб буіным планам на ўвесь экран твар, перакрываючы рысымай адчаю. Маці і сын. У яго ваках яна внаватава ў смерці дзвух чалавек: свайго мужа і яго бацькі. Яго сьведомасць сапаваная неабходнасцю паслухмянасці і адначасова жаданнем помсты, трымаючы труп мамы на ўнітазе, на камеру (нібыта ў скайпе) ён імкнецца апраўдацца. Наша сучаснае жыццё наогул падобнае на суцэльную спробу апраўдацца і апраўдаць усё, што ні адбываецца. Напрыклад,

шкадавалі сябе дзеля незалежнасці Радзімы і затым былі жорстка падманутыя бальмімі саюзнікамі.

Мікалай Радзівіл Чорны ў маім разуменні — не толькі таленавіты эканаміст і гаспадарнік, але і шчыры патрыёт, які дзеля таго, каб Вялікае Княства Літоўскае стала незалежным ад Захаду і Усходу, спрабаваў на яго тэрыторыі ўкараніць новую рэлігійную плынь — пратэстантызм. А другі Мікалай — Крыштоф Радзівіл Сіротка — вандроўнік, які ў XVI стагоддзі аб'ехаў не толькі ўсю Еўропу, дзе атрымаў бліскую адукацыю (гэта па тым часе было не дзіва), але пабываў і на Блізкім Усходзе: у Сірыі, Палесціне, Егіпце, а гэта вам не на самалётзе за некалькі гадзін далёкае, на такія вандроўкі патрэбны былі гады. Адтуль першы беларускі турыст прывёз шмат новых ведаў, якія абразна і таленавіта апісаў у сваіх «Вандроўках...», і экзальтэчна звярнуў і птушак для Нясвіжскага звяр'яцца.

А яшчэ ён быў міласэрным і шчодрым да абяздоленых — дапамагаў сіротам і жабракам і нават завяшчаў, каб пахажывалі сябе дзеля незалежнасці Радзімы і затым былі жорстка падманутыя бальмімі саюзнікамі.

НЯСВІЖ

Фота Анатоля КЛЕШЧУКА

Незадоўга да таго Нясвіжскі палац перажыў сваю чарговую трагедыю — у ім адбыўся пажар, які моцна пашкодзіў будынак і яго ўнутранае ўражанне, і таму ён быў зачынены для наведнікаў. З гэтай прычыны пра палац і яго гаспадароў Радзівілаў экскурсаводка раскажвала нам ва ўнутраным дворыку. Дзякуючы яе расповеду (а пасля — набытай падчас той вандроўкі кнізе «Нясвіж і Радзівілы») я пачала разбірацца ў шматлікіх Радзівілах.

І цяпер Юрый Радзівіл, таленавіты палкаводзец, які перамагаў нашмат пераўзыходзячыя сілы татар, крывакаў, маскоўцаў, асацыюецца ў мяне са званнем пераможца. А лёс яго сына Мікалая Радзівіла Рудога, які прадоўжыў баявую справу і загінуў на свой рахунак шмат новых вялікіх перамог (і затым плакаў, стаячы на калянях перад каралём Жыгімонтам, заклінаючы яго імем Ягэйлы не падпісваць Літоўнскае ўняю, якая пазбаўляла незалежнасці Вялікае Княства Літоўскае) з лёсамі многіх беларускіх патрыётаў, якія не

зруйнаваныя шведамі Нясвіж і замак, але зрабі горад культурнай сталіцай краю: тут у XVIII стагоддзі працавала друкарня, дзейнічала капэла і прыгонны тэатр, у якім ставіліся п'есы, якія пісала ў той ліку І Уршуля, а затым — нават оперныя і балетныя спектаклі.

Ну, а пра беларускага мюнхгаўзе-на Панае Кяханку (Караля Станіслава Радзівіла) і яго, які сёння казалі б, «прыколы» з катаннем на санях па солі, конным прыездам у залу на тэатральныя спектаклі, выездам на прагулку ў брычцы, запражанай мядзведзі, ведаюць, напэўна, усё. Пра яго пішуць найбольш. Хто — як пра п'яніцу, гуляку і фантазёра, хто — як пра шырага патрыёта свайго краю. Якая з іпастасю больш праўдзівая, паспрабуйце вызначыць з вышыні нашага часу, амаль праз два стагоддзі пасля яго жыцця. Калі атрымаецца...

Гэта, вядома, далёка не ўсе Радзівілы, якія пакінулі свой след у гісторыі. Але ж я абяцала, што не буду пра гісторыю, а буду — пра свае ўражанні ад спаткання з Нясвіжам. Таму пра іх і працягваю...

янскага дойліда Бернардоні. Але мяне ў такіх выпадках звычайна краане не прыгожасць, не веліч храма і яго роспісы. І нават не надмагільныя помнікі, устаноўленыя тут самім Радзівілам Сіроткам — яго сям'янаццягадому сыну, што памер у Балоніі, і другому, што пайшоў з жыцця немаўлем, і помнік

«Я ўвесь час блыталася з гэтымі шматлікімі Мікалаямі Радзівіламі, якія былі ў кожным пакаленні. Добра яшчэ, што мянушкі свае мелі, дык можна было неяк адрозніць Мікалая Чорнага ад Рудога і Сіроткі...»

самому Сіротку — у адзённым вандроўні-ка-пілгрыма, якімі (згодна з эпітафіяй, напісанай ім самім) усё мы з'яўляемся на гэтай зямлі... Я ў такіх выпадках стараюся ўзяць, колькі людзей прыходзілі за гэтыя стагоддзі ў гэты храм, і пра што яны прасілі Бога. І разумею, што, хоць свет змяніўся вельмі моцна, людзі па вы-

шыні пакараў ворагаў і паслаў удачу ім самім... І ўсе — у поўным перакананні, што Бог слухае зраза менавіта яго і дапаможа — абавязкова, не можа не дапамагчы! — менавіта яму. І не ста-міўся Гасподзь за столькі часу выслухоўваць штодня з усіх куточкаў свету адно і тое ж?..

Звычайна падчас наведвання фарага касцёла турыстам даецца магчымасць наведаць і фамільны склеп Радзівілаў, дзе захоўваюцца 70 саркафагаў з забальзамаванымі целамагнатаў гэтага роду. Паглядзець на іх (на саркафагі, вядома, не на целы) можна праз забараныя кратамі дзверы.

Ну і паслухаць нешта з таго, што ціхім шэптам раскажвае пры гэтым экскурсавод. Што называецца, «і я там быў»... Паглядзець і паслухала. Але без энтузіязму. Не люблю экскурсій па могілках. Такое адчуванне, што падглядаю за чужымі горам...

А вось што пакінула ў тую вандроўку незабытае ўражанне, дык гэта нясвіжскі парк — Альба. І на гэты раз мы толькі парадваліся, што засталіся адны, без экскурсавода: лідскія калегі наведванне парку не залічвалі ў сваім вандроўным раскладзе, і мы пайшлі пагуляць па парку адны. Безумоўна, цяпер ён зусім не такі, як быў пры Радзівілах: без аранжарэі, звяр'яцца з аленямі, зубрамі ды мядзведзямі, без штучных вадаёмаў з лебедзямі. Але ўсё роўна — утульны і прыгожы: гуляў бы і гуляў па такім... Нават сёння, узгадваючы той настрой, тую цікую радасць, шкаду, што часу на гэта было няшмат. І вельмі радуся, што мы яго ўсё ж знайшлі, бо пры ўсіх іншых наведваннях Нясвіжа славаў Альба выпадала з нашых маршрутаў.

Хоць увогуле я спадзяюся, што і Нясвіж, і Мір, і Палацк, і Гродна, і іншыя гістарычныя мясціны нашай Беларусі ці замежжа для кожнага — свае. Калі мае ўражанні не супадаюць з вашымі — выбачайце, калі ласка. Я рада ўжо таму, што яны ў вас ёсць.

Открытое акционерное общество «Хоум Кредит Банк»

Республика Беларусь, 220018, г. Минск, ул. Одоевского, 129.
Тел.: (8017) 229 89 91, www.homecredit.by

БУХГАЛТЕРСКИЙ БАЛАНС на 1 октября 2013 года

ОАО «ХКБанк» (в миллионах белорусских рублей)

№ п/п	Наименование статьи	Символ	01.10.2013	01.10.2012
1	2	3	4	5
1	АКТИВЫ			
2	Денежные средства	1101	40 511,5	11 046,7
3	Драгоценные металлы и драгоценные камни	1102	-	-
4	Средства в Национальном банке	1103	302 527,3	180 738,7
5	Средства в банках	1104	284 695,2	186 260,1
6	Ценные бумаги	1105	-	-
7	Кредиты клиентам	1106	943 204,2	655 436,0
8	Производные финансовые активы	1107	266,8	47 024,5
9	Долгосрочные финансовые вложения	1108	-	-
10	Основные средства и нематериальные активы	1109	47 108,6	15 718,3
11	Имущество, предназначенное для продажи	1110	-	-
12	Прочие активы	1111	48 749,1	31 587,6
13	ИТОГО активы	11	1 667 062,7	1 127 811,9
14	ОБЯЗАТЕЛЬСТВА			
15	Средства Национального банка	1201	68 055,7	66 442,5
16	Средства банков	1202	325 579,7	248 150,4
17	Средства клиентов	1203	895 226,0	579 469,6
18	Ценные бумаги, выпущенные банком	1204	-	-
19	Производные финансовые обязательства	1205	1 193,6	-
20	Прочие обязательства	1206	34 521,4	5 176,2
21	ВСЕГО обязательства	120	1 324 576,4	899 238,7
22	КАПИТАЛ			
23	Уставный фонд	1211	144 787,0	144 787,0
24	Эмиссионный доход	1212	-	-
25	Резервный фонд	1213	8 239,3	7 239,3
26	Фонд переоценки статей баланса	1214	4 986,7	3 777,9
27	Накопленная прибыль	1215	184 473,3	72 769,0
28	ВСЕГО капитал	121	342 486,3	228 573,2
29	ИТОГО обязательства и капитал	12	1 667 062,7	1 127 811,9

ОТЧЕТ О ПРИБЫЛИ И УБЫТКАХ на 1 октября 2013 года

ОАО «ХКБанк» (в миллионах белорусских рублей)

№ п/п	Наименование статьи	Символ	01.10.2013	01.10.2012
1	2	3	4	5
1	Процентные доходы	2011	199 534,9	58 672,1
2	Процентные расходы	2012	162 912,1	157 244,4
3	Чистые процентные доходы	201	36 622,8	(98 572,3)
4	Комиссионные доходы	2021	291 022,9	211 326,6
5	Комиссионные расходы	2022	12 096,7	7 268,8
6	Чистые комиссионные доходы	202	278 926,2	204 057,8
7	Чистый доход по операциям с драгоценными металлами и драгоценными камнями	203	-	-
8	Чистый доход по операциям с ценными бумагами	204	(644,5)	-
9	Чистый доход по операциям с иностранной валютой	205	2 797,6	-
10	Чистый доход по операциям с производными финансовыми инструментами	206	(7 021,2)	(21 559,9)
11	Чистые отчисления в резервы	207	38 966,9	(5 555,6)
12	Прочие доходы	208	21 245,7	14 195,0
13	Операционные расходы	209	125 141,4	77 490,9
14	Прочие расходы	210	29 616,2	18 219,7
15	Прибыль (убыток) до налогообложения	211	138 202,1	10 895,1
16	Налог на прибыль	212	19 116,3	1 810,3
17	ПРИБЫЛЬ (УБЫТОК)	21	119 085,8	9 084,8